

დანიელის წიგნი — ას ორმოცდამეთორმეტე ნაწილი

ეზეკიელის ორი ჯოხის სიმბოლიზმი: მოგზაურობა
წინასწარმეტყველებისა და გამოსყიდვის გზით

Jeff Pippenger
2024-03-22

ჩვენ განვიხილავთ ეზეკიელის ოცდამეშვიდე თავის იმ მონაკვეთს, რომელიც პირველად აღნიშნავს მეშვიდე საყვირის ახმოვანებასა და ლაოდისკისადმი მიმართებულ უწყებას, რასაც შედეგად მოჰყვება ას ორმოცდაოთხი ათასის ლაშქარი. შემდეგ ეზეკიელი იმავე ხაზს იმეორებს და აფართოებს მას ისრაელის ჩრდილოეთისა და სამხრეთის სამეფოთა ორი ჯოხის შეერთების შემოტანით, როგორც იმ პროცესის ილუსტრაციას, რომლის მეშვეობითაც ღვთაებრიობა და კაცობრიობა ერთიანდება მეშვიდე საყვირის ახმოვანების ჟამს. მას შემდეგ, რაც ეს ორი ერთ ერთ ერად შეერთდება, ეზეკიელი აღნიშნავს, რომ მათ მეფე ჰყავთ თავზე, და შემდეგ მიმართავს იმ საუკუნო აღთქმას, რომელიც სრულდება ას ორმოცდაოთხი ათასთან, ამასთან ხაზს უსვამს, რომ უკანასკნელი დღეების აღთქმის ერს ღვთის საწმიდარი ექნება თავის შუაგულში უკუნისამდე.

ჩვენ იმ ხაზს დავუმატებთ იოანეს მიერ ტაძრის გაზომვის საქმე 1844 წელს, რითაც იგი სახედ წარმოაჩენს საბოლოო გაზომვას, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო. ამ გაზომვაზე ზაქარიაც საუბრობს, რომელიც ასევე აღნიშნავს, რომ გაზომვა ხდება მაშინ, როცა ღმერთი კვლავ ირჩევს იერუსალიმს იმ ქალაქად, სადაც თავის სახელს დაადგენს. ჩვენ ვავლებთ შედარებას ტაძრის შემადგენელ ნაწილებსა და ისრაელის ჩრდილოეთი და სამხრეთი სამეფოების ორ კვერთხს შორის. ქრისტეს საქმე, whereby He brings together His Divinity with the humanity of the one hundred and forty-four thousand, წარმოდგენილია ჩრდილოეთ და სამხრეთ სამეფოებზე მოვლენილი გაფანტვის ორი ათას ხუთას ოცი წლის ორ წინასწარმეტყველებაში, ოცდასამასი წლის წინასწარმეტყველებასთან კავშირში.

ეზეკიელის კვერთხები სახარების საქმეში რას წარმოადგენს, ამის განსაზღვრა მოითხოვს სახარების საფუძვლიან გაგებას. ქრისტემ მიიღო ჩვენი დაცემული ხორცი ოთხი ათასი წლის მემკვიდრეობითი სისუსტის შემდეგ, რომლებიც მარიამის მეშვეობით მას გადაეცა. როგორც ჩვენთვის მისაბამმა ნიმუშმა, მან გვიჩვენა, რომ თავისი ნების განხორციელებით — რომელიც მისი მამის ნებას უნდა დამორჩილებოდა — ჩვენც შეგვიძლია ვძლიოთ, როგორც მან სძლია, ჩვენი ნების მისი ნებისადმი დაქვემდებარებით. ჩვენი ნება ჩვენს ტვინში, რომელიც სულის ციხე-სიმაგრეა, ან კეთილისთვის გამოიყენება, ან ბოროტისთვის.

„სტუდენტს, რომელსაც სურს ორი სემესტრის საქმე ერთში მოაქციოს, ამ საკითხში თავისი ნება არ უნდა მიეცეს. ბევრისთვის ორმაგი სამუშაოს აღება ნიშნავს გონების

გადაჭარბებულ დატვირთვას და სათანადო ფიზიკური ვარჯიშის უგულებელყოფას. არაგონივრულია ვივარაუდოთ, რომ გონებას შეუძლია შეითვისოს და გადაამუშაოს გონებრივი საზრდოს სიჭარბე; და გონების გადამეტებული კვება ისეთივე დიდი ცოდვაა, როგორც საჭმლის მომნელებელი ორგანოების გადატვირთვა, როდესაც კუჭს დასვენების არავითარი დრო არ ეძლევა. ტვინი მთელი ადამიანის ციტადელია, და კვების, ჩაცმის, ან ძილის არასწორი ჩვევები ტვინზე მოქმედებს და ხელს უშლის იმის მიღწევას, რაც სტუდენტს სურს,—კარგი გონებრივი დისციპლინისა. სხეულის ნებისმიერი ნაწილი, რომელსაც სათანადო ყურადღებით არ ეპყრობიან, თავის დაზიანებას ტვინს გადასცემს. ახალგაზრდობის დამოდღვრამი, თუ როგორ შეინარჩუნონ თავიანთი ჯანმრთელობა, დიდი მოთმინება და სიმტკიცე უნდა იქნეს გამოვლენილი. ისინი ამ საკითხში საფუძვლიანად უნდა იქნენ განსწავლულნი, რათა ყოველი კუნთი და ორგანო ისე განმტკიცდეს და გაიწვრთნას, რომ როგორც ნებაყოფლობით, ისე უნებლიე მოქმედებაში, საუკეთესო ჯანმრთელობის შედეგი იქნეს მიღწეული და ტვინი გაძლიერდეს, რათა გაუძლოს სწავლის დატვირთვას.“ Christian Education, 124.

მარადიული აღთქმის საქმეა, ღვთის რჯული დაიწეროს ჩვენს გულებსა და ჩვენს გონებაში; ხოლო ჩვენი გულიცა და ჩვენი გონებაც მდებარეობს „ჩვენი სულების ციტადელში“, რაც არის ჩვენი ტვინი.

„კაცის, თუ ქალის, გონება ერთ წამში არ ეშვება სიწმინდიდან და სიწმინდესთან შეერთებული სიწმინდის მდგომარეობიდან გახრწნილებამდე, ზნეობრივ დაკნინებამდე და დანაშაულამდე. დრო არის საჭირო, რათა ადამიანური ღვთიურს დაემსგავსოს, ან რათა ისინი, ვინც ღმერთის ხატად არიან შექმნილნი, დაქვეითდნენ მხეცურობამდე ან სატანურობამდე. ყურებით ვიცვლებით. თუმცა ადამიანი თავისი შემოქმედის ხატად არის შექმნილი, მას შეუძლია ისე აღზარდოს თავისი გონება, რომ ცოდვა, რომელიც ოდესღაც სძულდა, მისთვის სასიამოვნო გახდეს. როცა იგი წყვეტს ფხიზლობასა და ლოცვას, წყვეტს სიმაგრის — გულის — დაცვასაც და ერთვება ცოდვასა და დანაშაულში. გონება ირყვება, და მისი აღზევება გახრწნილებიდან შეუძლებელია, ვიდრე იგი ისე აღიზრდება, რომ ზნეობრივი და გონებრივი ძალები დაიმონოს და უფრო უხეშ ვნებებს დაუმორჩილოს. ხორციელ გონებასთან მუდმივი ომი უნდა ნარჩუნდებოდეს; და ჩვენ უნდა გვეხმარებოდეს ღვთის მაღლის განმწმენდელი ზემოქმედება, რომელიც გონებას მაღლა მიიზიდავს და წმიდასა და წმინდა საგნებზე ფიქრს შეაჩვევს.“ Adventist Home, 330.

„გონება“, „გული“, „ტვინი“ არის „სულის ციხესიმაგრე“. ციხესიმაგრე არის სიმაგრე, რომელიც დაცული უნდა იყოს ცოდვის შემოსვლისაგან.

„თავის ლოცვაში მამის მიმართ ქრისტემ მსოფლიოს მისცა გაკვეთილი, რომელიც გონებასა და სულში ამოკვეთილი უნდა იყოს. „ეს არის საუკუნო სიცოცხლე,“ თქვა მან, „რომ გიცნობდნენ შენ, ერთსა და მხოლოდ ჭეშმარიტ ღმერთს, და იესო ქრისტეს, რომელიც შენ მოავლინე.“ იოანე 17:3. ეს არის ჭეშმარიტი განათლება. იგი ძალას ანიჭებს. ღმერთისა და იესო ქრისტეს, რომელიც მან მოავლინა, გამოცდილებით მიღებული ცოდნა ადამიანს ღმერთის ხატად გარდაქმნის. იგი

ადამიანს თავის თავზე ბატონობას აძლევს, დაბალი ბუნების ყოველ იმპულსსა და ვნებას გონების უმაღლესი ძალების კონტროლს უმორჩილებს. იგი თავის მფლობელს ღვთის ძედ და ცის მემკვიდრედ ხდის. მას უსასრულოს გონებასთან ზიარებაში შეჰყავს და მის წინაშე სამყაროს მდიდარ საგანძურებს ხსნის.“ ქრისტეს იგავები, 114.

„უმაღლესი ძალები“ უნდა იქნეს გამოყენებული „დაბალი ბუნების იმპულსებისა და ვნებების“ სამართავად და დასამორჩილებლად. უმაღლესი ძალები გონებაშია მდებარე, და სწორედ „ზღვარდაუდებლის გონებასთან თანაზიარება“ არის ის, რაც „ადამიანს ღმერთის ხატად გარდაქმნის“. ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამს მხეცის ხატი ერთ ჯგუფში ყალიბდება, ხოლო ქრისტეს ხატი — მეორე ჯგუფში. რაც ამ გარდაქმნას ახდენს, არის გონებათა კავშირი. ისინი, რომელთაც ხორციელი, ანუ სხეულებრივი გონება აქვთ, როგორც ამას პავლე განსაზღვრავს, ხორცის — მხეცის — ხატს აყალიბებენ. ისინი კი, რომელთაც ქრისტეს გონებას მიაღწიეს, ქრისტეს ხატს აყალიბებენ. აღთქმის აღთქმა ის არის, რომ მოქცევისას შეგვიძლია ქრისტეს გონებას მივაღწიოთ, თუმცა ყველანი ხორციელი გონებით დავიბადეთ.

დაე, თქვენში იყოს იგივე გონება, რომელიც იყო ქრისტე იესოშიც: იგი, რომელიც ღვთის ხატში იყო, ღმერთთან თანაწილობა მიტაცებად არ შერაცხა; არამედ დაიმდაბლა თავი, მონის ხატი მიიღო და ადამიანთა მსგავსებად შეიქნა; და სახით, ვითარცა კაცი, აღმოჩენილმა დაიმდაბლა თავი და მორჩილი გახდა სიკვდილამდე, ჯვარზე სიკვდილამდეც კი. ფილიპელთა 2:5–8.

ჩვენში უნდა იყოს ქრისტეს გონება, როგორც თვით ქრისტეშიც იყო, ვინაიდან მის ხატად შევიქმენით. მაგრამ ჩვენ ის გონება არ გვაქვს; ჩვენ ხორციელი გონება გვაქვს, ცოდვის ქვეშ გაყიდული.

ამიტომ ახლა არავითარი მსჯავრი აღარ არის მათთვის, რომელნიც არიან ქრისტე იესოში და დადიან არა ხორცისამებრ, არამედ სულისამებრ. რადგან ქრისტე იესოში სიცოცხლის სულის კანონმა გამათავისუფლა მე ცოდვისა და სიკვდილის კანონისაგან. ვინაიდან ის, რაც რჯულს არ შეეძლო, რადგან ხორცის გამო უძლური იყო, ღმერთმა აღასრულა: თავისი ძე მოავლინა ცოდვილი ხორცის მსგავსებაში და ცოდვისათვის, და ხორცში დასაჯა ცოდვა, რათა რჯულის სიმართლე აღსრულებულიყო ჩვენში, რომელნიც დავდივართ არა ხორცისამებრ, არამედ სულისამებრ. რადგან ხორცისამებრ მცხოვრებნი ხორცისას ფიქრობენ, ხოლო სულისამებრ მცხოვრებნი — სულისას. ვინაიდან ხორციელი ზრახვა სიკვდილია, ხოლო სულიერი ზრახვა — სიცოცხლე და მშვიდობა. რადგან ხორციელი ზრახვა მტრობაა ღმრთის წინააღმდეგ, ვინაიდან იგი ღმრთის რჯულს არ ემორჩილება და ვერც შეძლებს. ამიტომ ხორცში მყოფნი ღმრთის ვერ აამებენ. ხოლო თქვენ ხორცში არა ხართ, არამედ სულში, თუკი ჭეშმარიტად ღმრთის სული მკვიდრობს თქვენში. ხოლო ვისაც ქრისტეს სული არა აქვს, იგი მისი არ არის. ხოლო თუ ქრისტე თქვენშია, სხეული მკვდარია ცოდვის გამო, ხოლო სული სიცოცხლეა სიმართლის გამო. რომაელთა 8:1–10.

სულისგან ყოფნა არის სიცოცხლე, ხოლო ხორცისგან ყოფნა — სიკვდილი. ხორცი არის ქვედა ბუნება; იგი არის ჩვენი გრძნობების წყარო. ხორციელი ქვედა ბუნება უნდა იმართებოდეს უმაღლესი ბუნებით, და ეს აღესრულება ჩვენი ნების მოქმედებით, სულიწმიდისადმი დამორჩილებაში. ჩვენი უმაღლესი ხორციელი გონება შეიძლება გარდაიქმნას აქვე და ახლავე, მაგრამ ჩვენი ქვედა ბუნება უნდა დაელოდოს მეორედ მოსვლას, რათა შეიცვალოს.

ეზეკიელის ორი კვერთხი მიუთითებს ერთ კვერთხზე, რომელიც ეზოდ არის წარმოდგენილი, და ამ კვერთხმა თავის დასასრულს 1798 წელს მიაღწია. იგი სრულყოფილად იყო გაყოფილი ათას ორას სამოცი წლით, როდესაც წარმართობამ ლაშქარი თელა, და ათას ორას სამოცი წლით, როდესაც პაპობამ ლაშქარი თელა. ეს კვერთხი არ წარმოადგენდა ღვთის საწმიდრის თელვას, რადგან ღვთის საწმიდარი სამხრეთის სამეფოში იყო მდებარე. ლაშქარი, რომელიც წარმართობამ და პაპობამ დათელეს, ადამიანური ტაძარი იყო, მაგრამ სამხრეთის სამეფოსთან მიმართებით იგი სხეული იყო, და სამხრეთის სამეფო იყო ადგილი, სადაც ღმერთმა აირჩია თავის დადება. ჩრდილოეთის სამეფო იყო სხეული, სამხრეთის სამეფო კი თავი.

ჩრდილოეთის სამეფოს ათას ორას სამოციწლიანი ორი დანაყოფი გამოხატავდა ცოდვისკენ ორ განსხვავებულ მიდრეკილებას სხეულის ტაძარში, რომლებიც წარმოდგენილია მემკვიდრეობითად მიღებული და შეძენილი მიდრეკილებებით. წარმართობა იყო სხეულის ტაძარში ცოდვის მემკვიდრეობითი მიდრეკილებების სიმბოლო, ხოლო პაპიზმის მიერ წარმართობის რელიგიის მიღება წარმოადგენს ცოდვისკენ შეძენილ მიდრეკილებებს. ორივე შემთხვევაში, სხეულის ტაძარი ვერ გარდაიქმნებოდა მეორედ მოსვლამდე, ამიტომ ჩრდილოეთის სამეფოს კვერთხი მხოლოდ 1798 წლამდე ვრცელდებოდა, და როდესაც იოანეს ეთქვა, რომ ტაძარი გაეზომა, ეს კვერთხი გვერდზე უნდა დარჩენილიყო.

სიტყვა „მოქცევა“ ნიშნავს გარდაქმნას ან გადასვლას ერთი მდგომარეობიდან ან მდგომარეობითი სახიდან მეორეში. როდესაც ადამმა და ევამ შესცოდეს, ისინი თავიანთი თავდაპირველი მდგომარეობიდან „მოიქცნენ“, რადგან ისინი სრულყოფილად იყვნენ შექმნილნი, ღვთის ხატად, ისე, რომ უმაღლესი ძალები დაბალ ძალებზე მბრძანებლობდნენ. როდესაც მათ შესცოდეს, ისინი „მოიქცნენ“ ისეთ არსებად, სადაც დაბალმა ძალებმა უმაღლეს ძალებზე უპირატესობა მოიპოვეს. ეს მდგომარეობა მათ ყველა თავიანთ შთამომავალს გადასცეს.

ეზეკიელის ორი კვერთხის წინასწარმეტყველურ მიმართებაში უფალმა იერუსალიმი აირჩია თავად, დედაქალაქად, სადაც მეფე მკვიდრობდა. იგი უნდა ყოფილიყო უმაღლესი ძალაუფლება. ორი კვერთხის იგავურ სახეში სამხრეთის სამეფო ჩრდილოეთის უმაღლეს სამეფოსთან მიმართებით ქვედა ძალაუფლება იყო. ის მოქცევა, რომელიც წარმოდგენილია იქ, სადაც ორი კვერთხი უნდა შეერთებულიყო, მოითხოვდა, რომ სამხრეთის სამეფო დაბრუნებულიყო თავის მდგომარეობაში, როგორც თავი. იგი უნდა მოქცეულიყო ჩრდილოეთის სამეფოსკენ, რადგან მაშინ შეერთებული იყო ჩრდილოეთის ჭეშმარიტ მეფესთან და დაკავშირებული იყო ჭეშმარიტი ჩრდილოეთის სამეფოს სატახტო დარბაზთან.

ამ მიზეზით, ჩრდილოეთის სამეფომ მხოლოდ 1798 წლამდე მიაღწია, ხოლო იოანეს ეთქვა, დაეტოვებინა გარეთა ეზო, რომელიც მხოლოდ 1798 წლამდე ვრცელდებოდა. სამხრეთის სამეფო შეუერთდებოდა ორი ათას სამასი წლის კვერთხს მესამე ანგელოზის მოსვლისას, მაგრამ ჩრდილოეთის სამეფო დასრულდებოდა, როდესაც ღვთაებრიობისა და კაცობრიობის შეერთება აღსრულდა ტაძრის ორ განყოფილებაში, რომლებიც იოანემ შემდეგ გაზომა. ჩრდილოეთის სამეფო ორმოცდაექვსის კავშირით დაკავშირებული იყო სამხრეთის სამეფოსთან მესამე ანგელოზის მოსვლისას, მაგრამ ის უშუალოდ არ უკავშირდებოდა 1844 წელს, როგორც სამხრეთის სამეფო.

სამხრეთის სამეფო დაკავშირებული იყო როგორც ორმოცდაექვსი წლის ტაძართან, ისე იმ ღვთაებრიობისა და ადამიანობის შეერთებასთან, რომელსაც ორასოცი წელი წარმოადგენდა. ჩრდილოეთის სამეფომ 1798 წელს აღნიშნა ორმოცდაექვსი წლის ტაძრის საფუძველი, მაგრამ იგი იქვე დასრულდა, რადგან, როგორც საფუძველი, იგი წარმოადგენდა ხორცს, რომელიც ქრისტემ თავის თავზე მიიღო, და მისი ხორცი მოკლულ იქნა ქვეყნიერების დაფუძნებიდან. ყველა ტაძარი ურთიერთჩანაცვლებადი სიმბოლოა, და ორმოცდაექვსი წლის საფუძველი 1798 წელს მის ადამიანურ ხორცს განსაზღვრავს, ხოლო იმ ორმოცდაექვსი წლის დასასრული 1844 წელს მის ღვთაებრიობას განსაზღვრავს.

მხედრობა, რომელიც 1798 წლამდე იყო გათელილი, არ იყო ღვთის საწმიდარი, თუმცა იმ დროის განმავლობაში ღვთის საწმიდარიც წარმოადგენილი იყო როგორც გათელილი; მაგრამ ეს გათელვა სრულდებოდა სამხრეთის სამეფოში, სადაც ღმერთმა იერუსალიმი აირჩია, რათა იქ დაედგინა თავისი საწმიდარი და თავისი სახელი. გათელილი მხედრობა წარმართებს წარმოადგენდა; იგი სხეულს წარმოადგენდა.

როცა ადამმა და ევამ შესცოდეს, დაიწყო ის „შვიდი ჟამი“ — შვიდი ათასი წელი, რომლის განმავლობაშიც კაცობრიობა ცოდვის მიერ ითრგუნებოდა. იმ დროს, ქვეყნიერების დასაბამიდან დაკლულმა კრავმა კრავის ტყავები მოამზადა, რათა დაეფარა კაცობრიობის ცოდვილი სიშიშველე. როდესაც კაცობრიობის დათრგუნვა 1798 წელს დასრულდა, კრავი, რომელიც არის ყოველი განწმენდილი ტაძრული სახეების საფუძველი და მშენებელი, კვლავ დაიკლა. იქ დასრულდა ჩრდილოეთის სამეფო და მასში წარმოადგენილი ადამიანური ტაძარი.

1798 წელი იყო დრო, როდესაც ყალბი ანტიქრისტე მოიკლა მას შემდეგ, რაც მან მისცა თავისი სატანური მოწმობა სამნახევარი წინასწარმეტყველური წლის განმავლობაში, რაც დაიწყო მისი ძალმოსილებით 538 წელს და რასაც წინ უძღოდა ოცწლიანი მომზადება, დაწყებული 508 წელს. ეს იყო ქრისტეს ოცწლიანი მომზადების სატანური ყალბი ანარეკლი, რომელიც დაიწყო მისი შობით, დასრულდა მისი ძალმოსილებით, როდესაც იგი მოინათლა, და ამის შემდეგ მან თავისი მოწმობა მისცა სამნახევარი სიტყვასიტყვითი წლის განმავლობაში, ვიდრე მიაღწევდა იმ წერტილს, სადაც ქვეყნის დასაბამიდან დაკლული კრავი ჯვარს ეცვა. მაშინ აღსრულდა მისი აღთქმა, რომ როდესაც ტაძარი დაინგრეოდა, იგი მას სამ დღეში აღადგენდა.

ის იქნებოდა ის, ვინც აღადგენდა თავისი სხეულის ტაძარს, რადგან სწორედ მისი ღვთაებრიობის ძალამ აღასრულა აღდგომა; ვინაიდან მისი ღვთაებრიობა არ მომკვდარა ჯვარცმისას, არამედ მისი ადამიანური ბუნება მოკვდა ჯვარზე, რადგან შეუძლებელია, რომ ღმერთი მოკვდეს.

„მე ვარ აღდგომა და სიცოცხლე“ (იოანე 11:25). ის, ვინც თქვა: „მე ჩემს სიცოცხლეს ვდებ, რათა კვლავ მივიღო იგი“ (იოანე 10:17), სამარხიდან გამოვიდა იმ სიცოცხლით, რომელიც თავად მასში იყო. ადამიანური ბუნება მოკვდა; ღვთაებრივი ბუნება არ მომკვდარა. თავის ღვთაებრივ ბუნებაში ქრისტე ფლობდა ძალას, რათა გაეწყვიტა სიკვდილის საკვრელები. იგი აცხადებს, რომ მას აქვს სიცოცხლე საკუთარ თავში, რათა აცოცხლოს, ვისაც იწვევს. Selected Messages, წიგნი 1, 301.

1798 წელს დასრულდა ადამიანური ტაძარი, „ჩრდილოეთის სამეფოს“ მხედრობა, რადგან, როგორც ქვედა ბუნების სიმბოლო, იგი ვერ შეიცვლებოდა მეორედ მოსვლის ჟამს აღდგომამდე. თუმცა მან მიუთითა იმ ორმოცდაექვსი წლის საფუძველზე, როდესაც ქრისტემ აღადგინა ტაძარი, რომელიც შეიძლებოდა გარდაქმნილიყო, წარმოდგენილი სამხრეთის სამეფოთი, რომელიც გონების უმაღლესი ძალების სიმბოლო იყო და რომელიც გარდაიქმნება იმავე წამს, როცა ცოდვილი გამართლებულ იქმნება.

„იმ საძირკველზე, რომელიც თავად ქრისტემ დააფუძნა, მოციქულებმა ააშენეს ღვთის ეკლესია. წმინდა წერილებში ტაძრის აგების სახე ხშირად გამოიყენება ეკლესიის აშენების საილუსტრაციოდ. ზაქარია ქრისტეზე მიუთითებს, როგორც ყლორტზე, რომელმაც უნდა ააშენოს უფლის ტაძარი. იგი საუბრობს წარმართებზე, როგორც ამ საქმეში შემწეებზე: „შორეულნი მოვლენ და ააშენებენ უფლის ტაძარს“; ხოლო ესაია აცხადებს: „უცხოთა ძენი ააშენებენ შენს კედლებს.“ ზაქარია 6:12, 15; ესაია 60:10.

„ამ ტაძრის აშენების შესახებ პეტრე ამბობს: „რომელთანაც, როგორც ცოცხალ ქვასთან მოსულნი, ადამიანთაგან უარყოფილთან, მაგრამ ღვთის მიერ რჩეულთან და ძვირფასთან, თქვენც, როგორც ცოცხალი ქვები, აშენდებით სულიერ სახლად, წმიდა სამღვდელოებად, რათა შესწიროთ სულიერი მსხვერპლნი, იესო ქრისტეს მიერ ღვთისთვის სათნონი.“ 1 პეტრე 2:4, 5.

„იუდეველთა და წარმართთა სამყაროს საბადოში მოციქულები შრომობდნენ, გამოაქვთ ქვები, რათა საფუძველზე დაედოთ. ეფესოში მორწმუნეთათვის მიწერილ თავის წერილში პავლემ თქვა: „ამიტომ უკვე აღარ ხართ უცხონი და ხიზნები, არამედ წმიდათანასწორ მოქალაქენი და ღვთის სახლის წევრნი; და დაშენებულნი ხართ მოციქულთა და წინასწარმეტყველთა საფუძველზე, სადაც თვით იესო ქრისტეა მთავარი კუთხის ქვა; რომელშიც მთელი შენობა, მწყობრად შეკრული, იზრდება უფალში წმიდა ტაძრად; რომელშიც თქვენც ერთად შენდებით სულით ღვთის სამკვიდრებლად.“ ეფესელთა 2:19–22.

და კორინთელებს მისწერა: „ღვთის მადლისამებრ, რომელიც მომეცა მე, როგორც ბრძენმა ოსტატმა მშენებელმა, საფუძველი დავდე, ხოლო სხვა აშენებს მასზე.

მაგრამ ყოველი კაცი ფრთხილად იყოს, როგორ აშენებს მასზე. რადგან სხვა საფუძვლის დადება ვერავის შეუძლია, გარდა იმისა, რომელიც უკვე დადებულია, და ეს არის იესო ქრისტე. ხოლო თუ ვინმე ამ საფუძველზე აშენებს ოქროს, ვერცხლს, ძვირფას ქვებს, ხეს, თივას, ნამჯას, თითოეულის საქმე ცხადი გახდება; რადგან ის დღე გამოაცხადებს მას, ვინაიდან ცეცხლით გამოცხადდება, და ცეცხლი გამოსცდის თითოეულის საქმეს, თუ როგორი არის იგი.“ 1 კორინთელთა 3:10–13.

„მოციქულებმა ააშენეს მტკიცე საფუძველზე, საუკუნეთა კლდეზე. ამ საფუძველთან მათ მიიტანეს ის ქვები, რომლებიც მსოფლიოდან გამოკვეთეს. მშენებლები დაბრკოლების გარეშე არ შრომობდნენ. მათი საქმე უკიდურესად დამძიმდა ქრისტეს მტრების წინააღმდეგობის გამო. მათ უხდებოდათ დაპირისპირება იმათ ბრმაგულწრფელობასთან, ცრურწმენასთან და სიძულვილთან, რომლებიც ცრუ საფუძველზე აშენებდნენ. მრავალი, ვინც ეკლესიის მშენებლად იღვწოდა, შეიძლებოდა შეჰგავებოდა ნეემიას დღეებში კედლის მშენებლებს, რომელთა შესახებაც დაწერილია: „კედელზე მამშენებელნი და ტვირთმზიდნი, და მათთან ერთად, ვინც ტვირთავდა, თითოეული ერთი ხელით საქმეს აკეთებდა, მეორე ხელით კი იარაღი ეჭირა.“ ნეემია 4:17.“ მოციქულთა საქმენი, 595, 596.

ამ კვლევას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ადამიანის დაცემამ მთელი ზეცა მწუხარებით აღავსო. ქვეყნიერება, რომელიც ღმერთმა შექმნა, ცოდვის წყევლით დაიმახინჯა და მასში დასახლდნენ ტანჯვისა და სიკვდილისათვის განწირული არსებები. მათთვის, ვინც რჯული დაარღვია, ხსნა აღარ ჩანდა. ანგელოზებმა შეწყვიტეს თავიანთი სადიდებელი გალობა. მთელ ზეციურ ეზოებში გოდება ისმოდა იმ დალუპვის გამო, რომელიც ცოდვამ მოიტანა.“

„ღვთის ძე, ზეცის დიდებული მხედართმთავარი, თანაგრძნობით აღიმრა დაცემული მოდგმის მიმართ. მისი გული უსასრულო თანაღმობით შეიძრა, როცა დალუპული სამყაროს ვაებანი მის წინაშე აღიმართა. მაგრამ საღვთო სიყვარულს უკვე ჰქონდა განზრახული გეგმა, რომლის მიხედვითაც ადამიანი შეიძლებოდა გამოხსნილიყო. ღვთის დარღვეული რჯული ცოდვილის სიცოცხლეს მოითხოვდა. მთელ სამყაროში მხოლოდ ერთი იყო, ვისაც შეეძლო, ადამიანის სახელით, მისი მოთხოვნების დაკმაყოფილება. ვინაიდან საღვთო რჯული ისევე წმინდაა, როგორც თავად ღმერთი, მხოლოდ ღმერთთან სწორი შეეძლო მისი დარღვევისათვის შერიგების აღსრულება. ქრისტეს გარდა ვერავინ შეძლებდა დაცემული ადამიანის გამოსყიდვას რჯულის წყევლისაგან და მის კვლავ ზეცასთან თანხმობაში მოყვანას. ქრისტე საკუთარ თავზე აიღებდა ცოდვის დანაშაულსა და სირცხვილს — ცოდვისას, რომელიც იმდენად შეურაცხყოფელია წმინდა ღმერთისთვის, რომ უნდა განაშოროს მამა და მისი ძე. ქრისტე უბედურების უღრმეს სიღრმეებს მისწვდებოდა, რათა დაეხსნა დალუპული მოდგმა.“

„მამის წინაშე იგი შუამდგომლობდა ცოდვილისათვის, მაშინ როდესაც ზეცის მხედრობა ისეთ დამაბულ ინტერესში ელოდა შედეგს, რომლის გამოთქმასაც სიტყვები ვერ ძალუძს. დიდხანს გაგრძელდა ის იდუმალი თანაზიარება — „მშვიდობის რჩევა“ (ზაქარია 6:13) დაცემულ კაცთა ძეთათვის. ხსნის გეგმა

დედამიწის შექმნამდე იყო განზრახული; რადგან ქრისტე არის „კრავი, ქვეყნიერების დასაბამიდან დაკლული“ (გამოცხადება 13:8); და მაინც, თვით სამყაროს მეუფისთვისაც კი ბრძოლა იყო, რომ თავისი ძე გაეღო დამნაშავე მოდგმისათვის სასიკვდილოდ. მაგრამ „რადგან ასე შეიყვარა ღმერთმა ქვეყნიერება, რომ მისცა ძე თავისი მხოლოდშობილი, რათა ყოველი, ვინც მას ირწმუნებს, არ დაიღუპოს, არამედ ჰქონდეს საუკუნო სიცოცხლე.“ იოანე 3:16. ო, გამოსყიდვის საიდუმლოება! ღვთის სიყვარული იმ ქვეყნიერებისადმი, რომელსაც იგი არ უყვარდა! ვის შეუძლია შეიცნოს იმ სიყვარულის სიღრმეები, რომელიც „აღემატება შემეცნებას“? უსასრულო საუკუნეთა განმავლობაში უკვდავი გონებანი, ამ მიუწვდომელი სიყვარულის საიდუმლოს შემეცნებას რომ შეეცდებიან, გაოცდებიან და თავყანს სცემენ.“

„ღმერთი უნდა გამოცხადებულიყო ქრისტეში, „რათა ქვეყნიერება შეერიგებინა თავისთან.“ 2 კორინთელთა 5:19. ადამიანი ცოდვის მიერ იმდენად დაკნინდა, რომ მისთვის, თავისთავად, შეუძლებელი იყო ჰარმონიაში მოსულიყო მასთან, ვისი ბუნებაც სიწმინდე და სიკეთეა. მაგრამ ქრისტეს, მას შემდეგ, რაც ადამიანი იხსნა რჯულის მსჯავრისგან, შეეძლო მიენიჭებინა ღვთიური ძალა, რათა იგი შეერთებოდა ადამიანურ ძალისხმევას. ამგვარად, ღვთისადმი მონანიებითა და ქრისტესადმი რწმენით, ადამის დაცემული შვილები კვლავ შეძლებდნენ გამხდარიყვნენ „ღვთის ძენი.“ 1 იოანე 3:2.“ პატრიარქები და წინასწარმეტყველნი, 63, 64.